

L'AHIR I L'AVUI

Una periodista nord-americana, Sarah Bon Breathnach, citava al seu darrer llibre la següent frase: «Sempre has de ser una excel·lent versió de tu mateixa, no una de barata d'una altra persona». Una frase que es podria aplicar a la Setmana Santa de Tarragona, ja que sempre ha intentat ser una excel·lent versió d'ella mateixa i no una versió barata d'altres setmanes santes.

Quan em van encarregar aquest article, em van proposar que parlés de l'ahir i l'avui d'aquesta celebració i la visió que en té un periodista que l'ha seguida des del darrere d'una càmera o amb la ploma a la mà. Em van dir «plasma l'evolució que ha seguit», i davant d'aquest encàrrec em va venir a la ment una frase de l'escriptor Josep Pla que deia: «És més difícil descriure que opinar. Infinitament més. Per aquest motiu tothom opina». Certament, Pla tenia molta raó, perquè sobre la Setmana Santa tarragonina molts han opinat i pocs l'han descrit.

Seria bo que tots els qui vivim amb intensitat aquesta celebració ens aturéssim a apreciar tots i cadascun dels actes que se celebren durant aquests dies i ens adonaríem que la Setmana Santa a Tarragona és molt viva, que ha evolucionat i que té futur. Una apreciació que no es fa pas des de l'opinió, sinó des de la simple descripció de la vitalitat que té un col·lectiu d'entitats i els actes que any rere any es van multiplicant.

Qui no recorda la pèrdua de confreres que assistien a la processó del Divendres Sant, els talls que es produïen o un programa d'actes molt limitat. Aquesta és la descripció d'una situació que es produïa fa uns vint o vint-i-cinc anys, època en què la Setmana Santa de Tarragona s'havia esllanguit, però no per això deixava de ser important. Les confraries no passaven un bon moment i la ciutat tampoc valorava el que tenia realment.

Aquella tendència va canviar profundament fa uns dotze anys, quan les confraries s'adonaren que eren una part viva de la societat civil de Tarragona i, per això, havien de jugar un paper important. Començaren a captar nous confreres, les dones s'incorporaren amb força i trencaren motlles vells, recuperaren tradicions antigues, es construïren passos nous, es crearen bandes de cornetes i tambors i la vida interna d'aquestes entitats anà creixent. A mesura que això es produïa, els actes ciutadans es multiplicaven i aquest fet contribuïa a unir encara més les confraries i la ciutat. La Setmana Santa de Tarragona es posava de moda i a més comptava amb la complicitat dels mitjans de comunicació, els quals no paraven de promocionar-la i donar-ne tot tipus d'informació. Fou una complicitat sana i necessària, ja que la finalitat de qualsevol mitjà de comunicació és explicar què està passant, i realment el que passava i passa és que la Setmana Santa de Tarragona havia canviat la seva tendència i havia començat a créixer fins arribar a una maduresa que la converteix en la primera de Catalunya i una de les més importants de tot l'Estat. Qualsevol de nosaltres pot assistir a la gran quantitat d'actes que s'organitzen durant aquests dies, sense por a sentir-se decebut. Presentacions d'opuscles, que s'han convertit en una peça molt important de les confraries i que serviran com a punt de referència dels historiadors, conferències, exposicions, viacrucis, processons i actes de divulgació de celebracions que es porten a terme lluny de la nostra ciutat.

Com poden veure, i només he citat algunes mostres, la Setmana Santa de Tarragona és viva, evoluciona, creix i tot gràcies a les confraries de la nostra ciutat i als tarragonins que continuem donant suport a una celebració que és molt nostra. És una excel·lent versió d'ella mateixa i no ha necessitat per res assemblar-se a d'altres. En això es fonamenta part del seu èxit.

Carles ABELLÓ ALFONSO